

ရဲသျှမ်း

ဘူတာရုံကလေး

ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

ကျေးဇူးစကား

ကျွန်တော် ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေက အပုဒ် ၆၀ ကျော် ၇၀ ခန့်တော့ရှိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သိမ်းဆည်းထားတာ ထက်ဝက်တောင်မရှိပါဘူး။ ဝန်ထမ်းဘဝ အပြောင်းအရွှေ့ များတာမို့ ဟိုဒီ ပြန်ကျဲပျောက်တာ၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ ခဏဆို ယူပြီး ပြန်မပေးတာနဲ့ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေက ကျွန်တော့် စာအုပ်စင်မှာ မရှိတော့။

ခု ကျွန်တော့် “ရထား” ဝတ္ထုလေးတွေကို စုစည်းထုတ်မယ်ဆိုတော့ အခက်တွေ့တော့တာပါပဲ။ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးတာက ကိုဝင်းတင့်ပါ။ ဝတ္ထုလေးတွေ သူရှာဖွေပေးလို့ ဒီစာအုပ်ဖြစ် လာတာပါ။ ဒါကြောင့် ဦးဝင်းတင့် (စာကြည့်တိုက်မှူး) မိတ္တီလာတက္ကသိုလ်။

အမှာစာချီးမြှင့်တဲ့ ကိုသိုက် (ဆရာ သိုက်ထွန်းသက်) ကိုညို (ဆရာ ညီပုလေး)

အစ်မ ဆရာမ မခင်လေး) တို့အပြင် စာအုပ်ဖြစ်အောင် အစ၊ အဆုံး စီစဉ်ပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုကျော်စိုးဝင်း၊ ပန်းချီ မုတ်သုံ၊ သူငယ်ချင်း ဒီဇိုင်း ချစ်ကြည် နဲ့ စာပေချစ်စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ငွေကြေးမငဲ့ကွက်ဘဲ စာအုပ်ထုတ်ပေးတဲ့ ကိုအောင်သူမြတ်တို့ကို အထူးအထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ရင်ထဲစကားဆိုပါရစေ။

ရဲသျှမ်း

ရထားတစ်စီးနှင့် လိုက်ပါမိခြင်း

သိုက်ထွန်းသက်

ကိုရဲသူမ်း၏ ဝတ္ထုတိုများ စုစည်းထားသော ဘူတာရုံကလေးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများစာအုပ် မှာ “အမှာသဘောစာတစ်ပုဒ်”ရေးပေးပါဟု ကိုကျော်စိုးဝင်းက စာမူတောင်းလာသည်။ စာရေးပျင်း သော၊ စာရေးနွေးသော၊ ဝတ္ထုမရေးဖြစ်သည့်ရက်တွေ ရှည်လျားလာခဲ့တာပဲ စံချိန်တစ်ခုလို တင်မိ လျက်သားဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် စာမူ တောင်းလာသည့်သူတိုင်းအား ရွှေမန္တလေးဂျာနယ် အလုပ်အကြောင်းပြပြီး တောင်းပန်ငြင်းဆန်မြဲဖြစ်သော်လည်း ကိုရဲသူမ်းဟူသော အမည်နာ မနောက်မှာ သည်တစ်ခါတော့ ဘာဘာညာညာ အကြောင်းပြလို့မှ ရှောင်လွဲခွင့်မရှိမှန်း သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

အနှစ် ၃၀ ပင် လွန်ခဲ့လေပြီ။

သည်တုန်းက ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ကျစ၊

မြို့နယ်သမဝါယမအသင်းက နေ့စား ဝန်ထမ်းလေးဘဝ။ သူက မန္တလေး တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား။ သူနှင့်ကျွန်တော့်ကို ကွယ်လွန် သွားရှာပြီဖြစ်သော ကိုနှင်းစံက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ အဲသည်နောက်တော့ သူက မန္တလေး မြောက်ပြင်၊ အမရဌာနီအရှေ့ရပ်ရှိ ကျွန်တော့်အိမ်လေးဆီ အလည်ရောက်တတ်သည်။ ကျွန်တော် သည် သူရှိသည့် တက္ကသိုလ်ထဲက ရွှေပြည်အေးအဆောင်အထိ အလည်သွားကာ ရေးပြီးစကဗျာ ပူပူနွေးနွေး လေးတွေကို သွားပြတတ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကဗျာကို ထင်မြင်ချက်၊ ဝေဖန်ချက် ပေးသလို (များသောအားဖြင့် ကြိုက်ကြောင်းပြောတာပါပဲ)သူရေးထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို လည်း

ထုတ်ပြတတ်သည် (ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုက်ကြောင်းမပြောဘဲ
လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ကဗျာ၏ အားနည်းချက်များကို ရှာဖွေပြတတ်သည်။)
သည်တုန်းက မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းမှာ ကဗျာပါ ဖို့ ကျွန်တော်တို့
ကြိုးစားနေချိန်ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းမေ၊ ယုဝတီ၊ သင့်ဘဝ၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံနှင့်
ရုပ်ရှင်ပဒေသာတို့လို စာဖောင်ပါးပါး မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
ကဗျာများဖော်ပြခံနေရပြီဖြစ်သော်လည်း မိုးဝေ၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကြီးများ၏
အပယ်ခံဘဝမှာပဲ ရှိသေးသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဇွန်လထုတ် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်၏
ထွက်ပြေးသူတစ်ဦး ကဗျာနှင့် သူ၏ ပွင့်ငုံဆိုသည့် ကဗျာတစ်လည်း အတူတူ
ဖော်ပြခံရသည်။ သူက ကျွန်တော့် ထက် အတော်လေး အသက်ငယ်သော်လည်း
မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ရှိခဲ့ကြတာမို့ စာပေဝါအားဖြင့်
ရွယ်တူလို့သာဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

အဲသည်နောက်မှာတော့ သူကျောင်းပြီး၍ ရွှေညောင်ရောက်သွားသည်။
ရွှေညောင်မှာ ကျူရှင်ပြနေသည်။ ကျွန်တော်က မိုးဝေမှာ ကဗျာတွေ၊
ဝတ္ထုတွေဆက်ရေးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ၁၉၈၁ ခုနှစ် တွင်ကျွန်တော်တို့ကို
စင်တင်ပေးခဲ့သော ဆရာအောင်မော်၊ ကိုညိုသစ်နှင့် ကိုသန်းအုန်းတို့
မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ်ကနေ နှုတ်ထွက်သွားကြသဖြင့် ၁၉၇၆-၁၉၈၁ခုနှစ်
မိုးဝေစင်တင်ကလောင်များအတွက် ပျောက်သောလမ်းမှာ စမ်းတဝါးဖြစ်ကုန်သည်။
စာပင်မရေးဖြစ် ကြတော့ဘဲ ယောင်လည်လည်နှင့် ၃၊ ၄ နှစ်ကြာသွားကြသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ ဖူးငုံပွင့်လန်းလာကြသည်။ သူရော
ကျွန်တော်ပါ စာပြန်ရေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရေးဖော်တစ်ယောက်လည်း တိုးလာသည်။
အဲသည်တစ်ယောက်က ကိုရဲသူမ်း၏ သူငယ်ချင်း ကိုငြိမ်းချမ်း(ညီပုလေး)ဖြစ်သည်။
မန္တလေးတက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား ကိုငြိမ်းချမ်း၊
ဝတ္ထုရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခြင်းက မန္တလေးမြို့အနှံ့အပြားက

ဝတ္ထုရေးသမားများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းဖြစ်စေခဲ့သည်။ ထိုစုစည်းမှု၏ ရလဒ်အဖြစ် ၁၉၈၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် “ဆယ့်နှစ်မျက်နှာနာရီစင်” ဝတ္ထုတိုစုဆိုသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထွက်လာခဲ့ သည်။ သည်တုန်းက ယခုလို ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွေ ဈေးကွက်မှာ တွင်ကျယ်မှုမရှိသေး။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်ကလေးက စာပေသမားများကြားမှာ အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ခတ် ခတ်ရှိခဲ့သည်။ ဆယ့်နှစ်မျက်နှာနာရီစင်တွင် ဆရာဝန် စာရေးဆရာခြောက်ဦးနှင့် ဆရာဝန်မဟုတ် သောစာရေးဆရာ ခြောက်ဦးပါဝင်ကြသည်။ အားလုံးဆယ့်နှစ်ယောက်။ ဆယ့်နှစ်မျက်နှာ၊ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ ခြောက်ယောက်က ပြေဆေး (၂)၊ ကျော်စွာထက်၊ ဂျီဇော်၊ စုထား၊ လူမျိုးနော်၊ တင်မောင်သန်း။ ဆရာဝန်မဟုတ်သော စာရေးဆရာခြောက်ယောက်က ညီပုလေး၊ ပိုင်ဝိုင်းဝေ၊ မောင်ကိုကို(အမရပူရ)၊ နုနုရည် (အင်းဝ)၊ သိုက်ထွန်းသက်နှင့် ရဲသျှမ်း။

၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ၌ သူနှင့်ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ လာဆုံကြပြန်သည်။ ဆရာဝင်းစည်သူ စီစဉ်သည့် “ဝသုန္ဓရေလက်ရေး”ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုစုစာအုပ်ထဲမှာဖြစ်သည်။ အဲသည်နောက် ၁၉၉၀ခုနှစ် မေလတွင် “အောင်ပင်လယ်လေပြည်ညင်း”ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်တစ်အုပ်ထွက်ပြန်တော့ တစ်ခါဆုံကြပြန်သည်။ ဆယ့်နှစ်မျက်နှာအလွန် ဝသုန္ဓရေလက်ရေးနှင့် အောင်ပင်လယ်လေပြည်ညင်းအတွဲများမှာတော့ မန္တလေးဝတ္ထုတိုအင်အားက အတော်လေး ကောင်းလာသည်။ အမျိုးသမီး စာရေးသူတွေလည်း ပါဝင်လာသည်။ ဝင်းစည်သူ၊ ကိုရိုးကွန့်၊ ညိုထွန်းလူ၊ ကျော်ရင်မြင့်၊ မောင်သာပို၊ မဝင့် (မြစ်ငယ်)၊ ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ရှေ့)၊ မေမောင်၊ မကိုတို့ဖြစ်ကြသည်။

အဲသည်အချိန်က ကိုရဲသျှမ်းလည်း မန္တလေးပြန်ရောက်နေပြီ။ စာတွေလည်း တအားရေးနေ သည်။ သူ့ဝတ္ထုတွေကိုလည်း လူကြီးသူမများကပင် ချီးကျူးလာကြသည်။ ဆရာကြီးတစ်ယောက် က “မင်းတို့ထဲမှာ ဝတ္ထုတိုရေးနည်းကို

နားလည်တာက ရဲသျှမ်းပဲကွ”ဟု စကားစသည်နှင့် “အခု ဒီလိုရေးနည်းမျိုး ဘယ်သူမှ မရေးကြတော့ဘူး မဟုတ်လားဆရာ”ဟု ကျွန်တော်တို့က ပိတ်ပြော လိုက်ရာ ဆရာကြီးကပါ ပြုံးပြုံးကြီးခေါင်းရမ်းရင်း “မရေးကြတော့ဘူး”ဟု ရယ်စရာလုပ်လိုက်သော ကြောင့် ရယ်မောခဲ့ကြရသည်ကိုပင် အနှစ် ၃၀ ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ ညီအငယ်ဆုံးလေးလိုဖြစ်နေသူမို့ အပြောင်အပြက်ပြောနေရသော်လည်း တကယ်တမ်းပြောမည်ဆိုလျှင် သူ့ဝတ္ထုလေးတွေမှာ သူ့စေတနာကို တွေ့ရတတ်သည်။ သူဖြစ်စေ ချင်သလို ဖြစ်မလာနိုင်ရှာသည့် သူ့ဇာတ်ကောင်လေးတွေအပေါ် ဝတ္ထုရေးဆရာကိုယ်တိုင်လိုက်ပါ မောလျနေတာကိုပင် မြင်နေရသည်။

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဇွန်လက မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်ကို ပွင့်ငုံအမည်ရှိကဗျာနှင့် ရောက်ရှိ လာခဲ့သူ (ကို)ရဲသျှမ်းသည် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကြာလာသောအခါ ဘဝသံသရာရှည်လျားထွေပြား မြန်မာ့မီးရထားကြီးကို မနေမနားစီးနင်းခဲ့သော အတွေ့အကြုံဖြင့် ရထားနောက်ခံ ဝတ္ထုတိုများချည့် စာတစ်အုပ်ထုတ်လာသည်။

သူရေးခဲ့သော ရထားနောက်ခံ ဝတ္ထုလေးများထဲမှာ ကျောက်မီးသွေးသုံး ရေနွေးငွေ့ရထား စက်ခေါင်းကြီးလို စူးစူးရဲရဲ ရှူးရှူးရဲရဲဝတ္ထုများလည်း ပါဝင်သည်။ သံသရာခရီးတစ်လျှောက် တစ်ယောက်ဆင်းတစ်ယောက်တက် ဆက်လက်ထွက်ခွာစမြဲ ဓမ္မသဘောနှင့်နွယ်လေသော ဝန်ထမ်းအိုကြီးများ၏ ဘဝအမောများလည်း ပါဝင်သည်။ ရ ရထားကြီးပျော်ပျော်စီးသူများနှင့် ပတ်သက်၍ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပုံရသော်လည်း ရထားလမ်းသစ်ဖောက်လုပ်ရာမှာ ဇလီဖားတုံးများပမာ ကြံ့ခိုင်စွာပါဝင်ခဲ့သူများ၏ အခန်းကဏ္ဍကို

မမေ့မလျော့မှတစ်ဆင့်တမ်းတင်ထားတာလည်း ပါဝင်သည်။ ညဉ့်နှစ်ချက်ထိုးလောက်မှ အိမ်ပေါက်ပြန်ရောက်သည့် လော်ကယ်ရထားလက်မှတ်စစ်လေးက အိပ်ပျော်နေသည့် ဇနီးသည် ကျောင်းဆရာမလေးကို မနိုးရက်သဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝမှာ စီးကရက်များ ဖွာရှိုက်ရင်းမိုးလင်းရရှာသော အိပ်စက်ရင်ခုန်ပုံပြင်လေးမျိုးလည်း ပါဝင်သည်။

ကိုရဲသျှမ်းအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဝတ္ထုတိုသမားများအဖြစ်ရောက်ရှိလာကြသော အချိန်ကာလသည် မြန်မာစာပေဘဏ္ဍာတိုက်သို့ ဝင်လာမစဲတသဲသဲဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မြန်မာဝတ္ထု ရှည်ကြီးများအရှိန်တန့် တုံ့ရပ်သွားသောအချိန်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ဆိုင်ပေါ် ရောက်ရှိလာသော လုံးဝတ္ထုများကလည်း အပျော်ဖတ်သက်သက်။ အဆိုပါ လုံးချင်းတွေက ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုမပါ၊ ခေတ်ပြိုင်ရင်ခုန်သံမပါ၊ ကျင်လည်ရာပတ်ဝန်းကျင်၏ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု ရိတ်ခတ် ချက်များမပါ၊ စာရေးဆရာ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ဆိုသော အရပ်ဇာတ်ကောင်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား သဖြင့် လုံးဝတ္ထုဖတ်စာဖတ်ပရိတ်သတ်များသည် စာပေသိက္ခာရှိသော အယ်ဒီတာကြီးများ တည်းဖြတ်သန့်စင်ထားသော မဂ္ဂဇင်းကြီးများဘက်သို့သာ မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။ ထိုအခြေ အနေမှာ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာကြီးများကလည်း မျိုးဆက်သစ် ဝတ္ထုတိုသမားများကို ပြုစုပျိုးထောင်နေ လေပြီ။ မျိုးဆက်သစ် ဝတ္ထုတိုသမားတွေက လူငယ်ပီပီ ရန်ခုန်သံမြန်လျှင် မြန်သည့်အလျောက် သူတို့မြင်တာကြားတာ သိတာ ခံစားရတာ တွေကို ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ချရေးလာကြသည်။ အကြောင်း အရာသစ်များ၊ စာပေ ပုံသဏ္ဌာန်သစ်များ၊ စိတ်ခံစားမှုများ နောက်လိုက်သူများရှိသကဲ့သို့ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ သိတာ၊ ခံစားရတာ ကို အရင်းအတိုင်း သတင်းပေးချင်သူများ လည်းပါဝင်လာကြသည်။ သတင်းပေးချင်သူနှင့် သတင်းရချင်သူများအကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာကြ သောအခါ “သတင်းဝတ္ထု”ဆိုသော

စာပေဝေါဟာရသစ်ပင် ကြားလိုက်ရသည်။ တချို့သတင်း ဝတ္ထု က အနုပညာအားနည်းလွန်းသည်။ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်းသည်။ စာရေးဆရာက ခံစားရေးဖွဲ့သည် ဆိုငြား ခံစားမှုအတုများသာဖြစ်နေသည်။ တချို့အတုတွေက အရောင်လက်လွန်းသဖြင့် ရင်နှင့် ခံစားရေးဖွဲ့ထားသော ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုဝတ္ထုတိုလေးများမှာ ခပ်မိုန်မိုန်သာရှိခဲ့သည်။ သို့သော် စာပေ အနုပညာခံစားမှု မွတ်သိပ်သူတစ်စု၏ ရင်ထဲမှာတော့ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုလောက်ဖြတ်သန်း ပြီးချိန်အထိ မမေ့မလျော့ဘဲ စွဲလမ်းနေတတ်ကြသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာ ကိုရဲသျှမ်း၏ မီးရထားနောက်ခံဝတ္ထုများလည်း ပါဝင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဆိုလည်းဆိုလိုက်ပါသည်။

ကိုကျော်စိုးဝင်းက “အမှာသဘောစာတစ်ပုဒ်”ရေးပေးပါဟု ဆိုသဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးချင်တာရေးလိုက်ပါသည်။ ကိုရဲသျှမ်း၏ ဘူတာရုံလေးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများစာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးရင်း မြန်မာ့မီးရထားနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော်တို့၏ နှမလေးတစ်ဦး ဖြစ်သူ မဝင် (မြစ်ငယ်)နှင့် ဦးမြတ်ခိုင် ဦးစီးသည့် မန္တလေးယဉ်ကျေးမှုဂျာနယ်မှာ မီးရထား ဟာသ များရေးခဲ့သော ကွယ်လွန်သူကာတွန်းဆွဲလဲတို့ကိုပင် သတိရမိပါသေးသည်။ အထူးသဖြင့် ဒါရိုက်တာ ရှုမဝဦးကျော်၏ မီးရထားနောက်ခံရုပ်ရှင်ကား “ချွေးကလေးစိုစို”ကို သတိရမိသလို ထိုရှုမဝဦးကျော်သည်ပင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်ယူစဉ်က စိန်ကောင်း၊ ကျောက် ကောင်းတစ်ပွင့်နှယ် ရွေးချယ်ပေးခဲ့ဖူးသော မီးရထားနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကိုလည်း မမေ့တဲ့နိုင်အောင် ဖြစ်မိပါသည်။

သိုက်ထွန်းသက်

၂-၁၂-၂၀၀၉

စုန်ချည်၊ ဆန်ချည် ရထားပေါ်မှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်

မခင်လေး

တကယ်တော့ ဘူတာရုံဆိုသည်မှာ လူဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မတို့နှင့် ခင်မင်ပြီးသား မိတ်ဆွေ ဟောင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ရထားသည်လည်း ကျွန်မတို့နှင့် မစိမ်း။ ဘူတာရုံမှ စရိတ် အကုန်အကျသက်သာသော ရထားသည် ကျွန်မတို့လူအများအတွက်တော့ အားကိုးပြုရာ ယာဉ်စင်္ကြာဖြစ်ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်မစီးဖူးသောရထားမှာ အသက် ၄ နှစ်အရွယ်၊ တောင်ကြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရစဉ် စီးဖူးခဲ့သော ရွှေညောင်ရထားကြီးဖြစ်ပါသည်။

ရထားခေါင်းတိုင်မှ ဘော်ဘော်ဘူဘူ ဥဩသံသည် ကျွန်မစိတ်ကို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရိုက်ခတ်၍ နေ၏ ။ အမေသည်မူ တဝေဝါနှင့် ပျို့အန်ကာ ခေါင်းကို ပဝါစီးထားရလေသည်။ ဂါဝန်ကလေး တကားနှင့် ရထားပေါ်တွင်ပြေးလွှားနေသော မိမိကိုယ်ကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။ အမေမူးဝေ အော့အန်နေသည်ကို အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်ပါ။ အခန်းမှာ အိပ်စင်ပါသော ၄ ယောက်ခန်း။ အဖေတာဝန် ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရသဖြင့် အိပ်စင်နှင့်ကျကျနန ရပုံပေါ်ပါသည်။ ရထားပေါ်တွင် မြန်မာ့မီးရထား MR ဟူသော စာပါသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းလေးနှင့် ဆပ်ပြာခဲလေးတွေ ဝေပေးတာကို မှတ်မိနေ သည်။ ၁၉၆၃-၆၄ ခန့်က ဖြစ်သည်။

နောင် ၁၅ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ရန်ကုန်မှ တောင်ကြီးသို့ ကျွန်မပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ပြီး၊ တောင်ကြီးမှ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့

ကျောင်းတက်ရရာ ထိုရွှေညောင်-ရန်ကုန်ရထားကြီးကို ပြန်စီး ရပြန်ပါသည်။
ထိုစဉ်က အထက်တန်းတွဲသည် တစ်ခုံလျှင် အစိတ်ခန့်ပေးရသည် ထင်ပါသည်။
ရိုးရိုးတန်းက ၁၂ ကျပ်လား၊ ၁၅ ကျပ်လား မမှတ်မိတော့။ ကျွန်မတို့သည်
“ကျောင်းသားတွဲ” ဟုခေါ်သော ရိုးရိုးတန်းမှ သီးသန့်တွဲတစ်တွဲတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး
စီးနင်းလိုက်ပါခွင့် ရကြ၏ ။ ငွေအစိတ်ကို တတ်နိုင်ကြသော်လည်း
အထက်တန်းတွဲကို မစီးကြ။ ထိုရိုးရိုးတန်းမှ သစ်သားခုံမာမာ၊ ပြတင်း
တံခါးတွေတခုံးတခုံးကြားမှ ဂစ်တာသံချိုမြဲမြဲတွင် ပျော်ဝင်ရင်း ကျောင်းသားတွဲမှ
ကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။

ရွှေညောင်မှ နံနက် ၈:၃၀ လောက်က ထွက်ခဲ့သော ထိုရှမ်းရထားသည်
သာစည်ကို နေဝင် ဖြိုးဖြဲ ၆ နာရီခန့်တွင် ဝင်သည်။ မြင်းခြံမှလာသော စာပို့ရထား၏
ခေါင်းတွဲကို ချိတ်ပြီး ရန်ကုန်ဘက် သို့ ဆက်သွားရမည်ဖြစ်ရာ သာစည်တွင်
ရေမိုးချိုးကြ၊ ထမင်းစားကြနှင့် ည ၉နာရီခန့်မှ ရထားကြီး ကပြန်ထွက်ပါသည်။

ညရောက်၍ ရထားကြီး ပြန်ထွက်သောအခါ ပို၍ ပူးကပ်သွားသော
ချစ်သူစုံတွဲများကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မလည်း ငိုက်မြည်း၍ နေခဲ့သည်။

နောင်သောအခါ ကောင်းစွာသိလာရသည်မှာ ဘူတာရုံသည် လူအများ၏
လိုရာခရီး အတွက် ကွန်းထောက်တစ်နေရာ။ လူတို့၏ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊
တွေ့ဆုံခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း နှင့်ကြေကွဲခြင်းတို့ ဆုံစည်းရာ ပျက်သုဉ်းရာ . .
။ ဘူတာရုံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အချိန်မှန်နာရီ ကြီး၏ အချိန်မမှန်သော
ရထားတစ်စီးကဲ့သို့ သစ္စာမဲ့သော လူသားတို့ကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်း ဘွယ်ရာ
လူမှုဖြစ်ရပ်များ သစ္စာရှိသော သက်မဲ့ဘူတာရုံလေးမှ သစ္စာမဲ့သော ဇာတ်လမ်းများ၊
ငိုကြွေးသံများ ။ မကြားချင်ဘဲနားထဲရောက်လာသည်။ မမြင်ချင်သော်လည်း
မျက်ကွယ်ပြု၍ မရတော့ပေ။

ကိုရဲလွင်(ရဲသူမ်း)က သူ၏ ဝတ္ထုတိုစာအုပ်အတွက် မှာစာရေးပေးရန်
ပြောသောအခါ ဆရာမိုးဟိန်း၏ “စင်ပေါ်ကို ဆင်တော်တင်နိုင်အောင်

ကြွက်ကောင်ကို ဆွဲခိုင်းသလိုပါဘဲ”ဆိုသော စကားကို ကျွန်မ ပြေးသတိရမိပါသည်။ အမှာစာရယ်လို့တော့ မဆိုချင်၊ စာရေးကြသော သူ့အတွက် စာဖတ်ပရိတ်သတ်နှင့် သူ့အကြား ပြန်လည်မိတ်ဆက်ပေးလိုသော ဆန္ဒသာရှိပါသည်။

ကိုရဲလွင်နှင့် ကျွန်မတို့ခင်မင်ခဲ့ပုံမှာ စာကိုခင်ရာမှ လူကိုခင်ရသော ခင်မင်မှုမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၇၈ ခန့်က မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၏ ကဗျာကဏ္ဍတွင် ရဲ(သျှမ်း)ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ကဗျာ တချို့ဖတ်ရှုရကာ သတိထားခဲ့မိပါသည်။ ထိုကဗျာများကို ယခုအခါ ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့သော် လည်း ရဲ(သျှမ်း)ဟူသောကလောင်အမည်နှင့် သူရေးသားသော ကဗျာသည် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထိထိရှုရှုခံခဲ့ပုံနှင့် ထိုထိရှုမှုဖြင့် ရဲ(သျှမ်း)ကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပုံကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။ ၁၉၅၈ ဝန်းကျင်၊ စံပယ်ဖြူမဂ္ဂဇင်းက ညီပုလေး၊ ရဲသျှမ်း၊ မဝင့် (မြစ်ငယ်)၊ မခင်လေး စသော ကလောင် သစ်ကလေးများကို မွေးဖွားပေးလိုက်သောအခါ မူကြိုတုန်းက အတူတက်ခဲ့ပြီး၊ ကျောင်းကြီးတက် သောအခါ ကွဲကွာသွားခဲ့သော သူငယ်ချင်းကို တက္ကသိုလ်မှာ ပြန်ဆုံရတာ မျိုး ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်ရ ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူနှင့်ကိုယ်က မေဂျာတူ၊ အတန်းတူ၊ လိုင်းတူ သူ့ကို စတင်တွေ့ရှိသောအခါ သူ သည် ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသော စာရေးဆရာများ၏ ပုံစံအတိုင်း မျက်မှန်မတပ်သည်မှလွဲ၍ ပိန်ကပ်ကပ်၊ ကုပ်ချောင်းချောင်း၊ အသံအက်အက်၊ ပခုံးထက်တွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထား သော ဆေးပေါ့လိပ်လက်ကြားညှပ်ထားသည့် စာရေးဆရာပေါက်စပုံစံမျိုး ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကသူ့ဝတ္ထု “အရိုးပျော့”၊ “အရောင်ပြယ်”၊ “စိန်ပန်းပွင့်ရဲ့အဖော်”၊ “ဈေးဦး”၊ “အင်းဆက်လူ”တို့ကို ဖတ်ပြီး နှစ်သက်နေချိန်တွင် စာကိုခင်သလို လူကိုလည်း ခင်မင်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

ဝတ္ထုတို၏ အသက်မှာ “အတွေးကောင်းခြင်း”ဖြစ်ရာ ရဲသျှမ်း၏ ဝတ္ထုလေးများတွင် စူးရှ သောအတွေးကို အမြဲပင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

သူ့ဝတ္ထုလေးများဖတ်ပြီး သူတွေ့တတ်ပုံကို နှစ်ခြိုက် ရင်းကိုယ်မှ
သူ့လိုမတွေ့တတ်လေခြင်းဟု ဆက်တွေ့မိတာချည်းဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ စာရေးသားပုံမှာ လတ်ဆတ်၏ ။ ရေးသူနာမည်မပါစေဦးတော့
စာကိုဖတ်လိုက်သည် နှင့် ရဲသူမ်းပဲဟု သိနိုင်သော စာမျိုးလည်းဖြစ်၏ ။
တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တူမနေ၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန် ရှိသောအရေးအသားမျိုးဖြစ်ပါသည်။
ဒါမျိုးကို မခင်မြဇင်၊ မဂျူး၊ ကိုနေဝင်းမြင့်၊ ကိုညို(ညီပုလေး) တို့၏ စာများတွင်လည်း
တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ပြောချင်သောအရာကို ဒိုင်းခနဲရောက်သွားအောင်လည်း ရေးတတ်၏ ။
မလိုလားအပ်သော ချဲ့ထွင်မှုများမပါဝင်စေဘဲ ဝတ္ထုတိုအင်္ဂါရပ်နှင့်
ညီညွတ်သောအရည်အသွေးများကိုလည်း သူစာများ တွင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။
သူ့အကြောင်းပြောရင်း ကျွန်မအကြောင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ဝတ္ထုတိုကို
ဝတ္ထုတိုလို ပီပီသသ မဖန်တီးနိုင်ဟုတောင် ပြောရမည်ထင်ပါသည်။ လိုရာသို့
စူးစူးရှရှ မရောက်၊ အဖွဲ့အနွဲ့တွေကိုလည်း အားကိုး၏ ။ အသေးစိတ်တွေ
ခြယ်မှုန်းကာ တစ်ခါတစ်ခါ လိုရင်းသို့ ကောင်းစွာမပို့ဆောင်နိုင်။ ရဲသူမ်း၏
စာများတွင် ထိုအားနည်းချက်မျိုးကို မတွေ့ရပေ။

ယခု သူက “ဘူတာရုံကလေးဝတ္ထုတိုများ”ဟူ၍
ဝတ္ထုစာအုပ်ထွက်မည်ဆိုတော့ ဆရာ ဇော်ဂျီ၏ ရသစာပေ ပုံသဏ္ဌာန်ပြဿနာမှ စာ
၂ မျိုးကို ဖော်ပြဖို့အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာပါသည်။

(၁) အမှားအမှန်၊ အကျိုးအပြစ်တို့ကို စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ အမှားအမှန်
အကျိုးအပြစ်ဟု သိပြီးမှ ထိုအသိကို ပဓာနထား၍ သူတစ်ပါးကိုလည်း
သိစေလိုသေးသဖြင့် ပြောပြခြင်းမျိုး၊ ဥပမာ-မန္တလေး အဆန်မီးရထားသည်
ရန်ကုန်မှ ညနေ သုံးနာရီနှင့် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်တွင် ထွက်၏ ဟု မီးရထား
အချိန်စာရင်းကဆိုလျှင် မီးရထားထွက်ချိန်ကို အသိပေးသောပြောခြင်းမျိုး

အသိကိုပေးသော အသိပေးစာနှင့်

(၂) ထိုသို့ဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်သင့်၊ ရှိသင့်၊ မရှိသင့်၊ ပြုသင့်၊ မပြုသင့်ဟု စေတနာဖြစ်ပြီးမှ ထိုစေတနာကို ပဓာနထား၍ သူ တစ်ပါးကိုလည်း ထိုအတိုင်း စေတနာဖြစ်စေလို သဖြင့် ပြောခြင်းမျိုး ဥပမာ-မန္တလေး အဆန်ရထားသည် ကင်းခြေများကဲ့သို့ တရွေ့ ရွေ့သွား၍ ရန်ကုန်ဘူတာမှ ထွက်သွား၏ ဟုတစ်ဦးကဆိုလျှင် ထိုသူနှစ်သက်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း ဖြစ်စေလိုသဖြင့် ပြောခြင်းမျိုး

စေတနာကို နှိုးဆွသော စေတနာနှိုးစာပေဟူ၍ စာပေ ၂ မျိုး ၂ စားရှိကြောင်း ရှေးမွန်မဆွ သိခဲ့ကြပါသည်။

ယခုအခါ ရဲသူမ်းသည် “ဘူတာရုံကလေးဝတ္ထုတိုများ” စာအုပ်ဖြင့် သက်ငြိမ်ဘူတာရုံမှ သက်ရှိလူသားတို့၏ ဖြစ်ရပ်များ၊ စုန်ချည်ဆန်ချည်ရထားတွဲများပေါ်မှ စုတ်ချက်ကြမ်းသော ဘဝကားချပ်များကို ရေးခြယ်၍ ပြသခဲ့လေပြီ။ ရံပိုင်ကြီး၊ ရံပိုင်လေး၊ လမ်းဗိုလ်ကြီး၊ လမ်းခွဲကိုင် (ဂျမဒါ)၊ လက်မှတ်ခန်း၊ တန်ဆာတွဲ၊ ပါဆယ်၊ လပ်ဂိတ်၊ မော့စ်ရိုက်၊ တယ်လီဖုန်းကိုင်၊ အလံချိုး ပေး၊ တွဲချိတ်ပေး၊ ရှိန်တိန်လုပ် ကေဘင်ပေါ်တက်၊ သံလမ်းချိန်း၊ ကလင့်(န်)ခတ်ဆိုသော ဝေါဟာရ များ၊ ဘူတာရုံနှင့် ရထားတို့၏ အငွေ့အသက်များကြားကို စာဖတ်သူများ ရောက်ရှိသွားကြပေမည်။

“ဘူတာရုံကလေးဝတ္ထုတိုများ”သည် ရဲသူမ်း ရင်နှီးကျွမ်းဝင်ရာ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပေါ်ထွက်လာသော စာများဖြစ်ရာ သူ့စာများသည် စစ်မှန်သော ခံစားမှုမှာ ပေါက်ဖွားလာသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

သူ၏ “အသည်းကွဲရှန်တိန်”ကိုဖတ်ပြီး ကျွန်မလည်း အသည်းကွဲခဲ့ရဖူး၏ ။ “နိမ့်မြင့်သံစဉ်” ဆိုသည့်အတိုင်း ရင်ထဲမှာ သံစဉ်လှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့ဖူး၏ ။ “ပေတံ”ဝတ္ထုထဲမှ ကိုကျော်ကြီး ၏ “မတင်းတိမ်ဘူးဆရာ”ဆိုသော စကားသည်လည်း ယခုတိုင် နားထဲကမထွက်။ “အထူးရထား” တစ်စီးပေါ်မှ

ဖိတ်ကျလာသော အထူးအခွင့်အရေးကြောင့်တော့ ရင်မှာကြည်နူးခဲ့ရဖူး ပြန်သည်။
စာရေးကြဲသော်လည်း သူ့စာများသည် စာဖတ်သူ၏ ရင်တွင် တင်ကျန်စေနိုင်သော
စာမျိုးများ ဖြစ်၍ သူ့အားကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

သူ၏ စာများကို ဖတ်ရှုရင်း သူ့စာများသည် “ရထားတစ်စီးသည်
သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးတွင် ထွက်ခွာသွားသည်ဆိုသည့် စာမျိုးလား”
“ကင်းခြေများကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည် ဆိုသည့်
စာမျိုးလား”ဆိုသည်ကိုတော့ သူ၏ ခံစားမှုအနုအရင့်နှင့်
စာရေးခြင်းအတတ်ပညာတို့မှ ပေါင်းစပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော ရလဒ်အတိုင်းသာ
ဖြစ်ပေမည်။ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဆို သည်မှာ အဖြေဟာ
သည်မှာဆိုက်ပါသည်။ သူ၏ စုရသောအတွေး၊ လတ်ဆတ်သောအရေး အသားနှင့်
ရိုးသားသော စေတနာတို့ဖြင့် စာဖတ်သူ၏ ရင်ကို ဧကန်နှိုးဆွနိုင်လိမ့်မည်ဟုမူ
ကျွန်မ မျှော်လင့်မိပါသည်။

သို့သော် စာရေးခြင်းဆိုသည်မှာ နှလုံးသားကို လာထိသော ဝန်ကျင်၏
ရိုက်ခတ်မှုကို အရင်းတည်ပြီး သူဘာသာဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်အစဉ်တစ်မျိုး၊
ဦးနှောက်ကွန့်မြူးမှုတစ်မျိုးနှင့် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း၏
အတွေးနှင့်ဆိုလျှင်တော့ နတ်ဝင်သည်လို တစ်စုံတစ်ခု ပူးကပ် တာမျိုးနှင့်
ကျွဲကူးရေပါ ဖန်တီးရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ကောင်း၊ မကောင်း ဆိုရာတွင် အတွေး၊ ရေးဟန်၊
ခံစားမှု အနုအရင့်၊ အတိမ်အနက်၊ အတတ်ပညာ၊ ပင်ကိုအစွမ်းအားလုံး
ပေါင်းစပ်ပါမှ ရကောင်းနိုင်ကောင်းသည်မို့ ကောင်းချင်တိုင်လည်းကောင်းချင်မှ
ကောင်းပေမည်။ ဒါကိုပင် ဝတ္ထုကို တစ်ပုဒ်၏ ကံကြမ္မာဟု ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အနုပညာဆိုသည်မှာ တန်ဖိုးရှိ၍ ရကောင်းသော
အရာမျိုး မဟုတ်ဟု အားလုံးက လက်ခံထားကြသည်မဟုတ်ပါလား . . .။
စာရေးသူအနေနှင့် ကတော့ သူ့ရင်ကို ထိမှန် သောအကြောင်းအရာကို

သူတတ်ကျွမ်းသရွေ့ ရိုးသားစွာ တင်ပြနိုင်လျှင် အတန်အသင့် တာဝန်
ကျေငြိထင်ပါသည်။

ရဲသူမ်း တစ်ယောက် ယခုထက်စာတွေ ပိုရေးနိုင်ပါစေဟု
ဆုတောင်းရင်း . . .။

မခင်လေး

၁-၁၂-၀၉

